Verslas internetu su lietuvišku atspalviu (15)

2009-04-05 11:00
Ana Juknevičiūtė | Alfa.lt

TV3 nuotr.

Ekonomistai skambina pavojaus varpais – kiekvieną savaitę Lietuvoje darbo netenka 7–10 tūkst. žmonių. Netekusieji pragyvenimo šaltinio dažniausiai renkasi du kelius: reguliariai mina darbo biržos slenksčius arba pasiūlymų atkakliai ieško interneto erdvėse.

Nereikėtų nukabinti nosies, jei laikinai tapote bedarbiu ir esate priversti tinginiauti. Galbūt frazė „krizė – tai galimybių metas“ šiandien skamba nuvalkiotai, bet tai tiesa.

„Verslauja“ augindama mažus vaikus

Jūratė Stanišauskienė, šiuo metu esanti motinystės atostogose ir auginanti du vaikus, Alfa.lt pasakojo, kad idėja pačiai kurti verslą ir pardavinėti vaikiškus lietuviško lino drabužėlius jai atėjo visai netikėtai.

„Pati verslo idėja atėjo į galvą dėl to, kad turiu du vaikučius. Vienam – du mėnesiai, kitam – jau penkeri. Prieš kelerius metus vyresniajam sūnui nupirkau lininius drabužėlius. Pirkau ne iš masinių prekybos vietų, o rankų darbo gaminį. Tai buvo kelnytės ir marškinukai vasarai. Pastebėjau, kad vaikas labai mėgo šiuos drabužius, jie buvo jo mylimiausi. Jie buvo natūralios lino spalvos, atrodo, vaikui tokia spalva gali būti nepatraukli, bet jis labai juos mėgo“, – savo patirtimi dalijosi pašnekovė.

Kitą vasarą moteris lininius drabužius užsisakė internetu ir parsisiuntė iš tolimosios Amerikos, tačiau vaikas drabužių kategoriškai nenešiojo ir prašė lietuviškų.

„Kitą vasarą parsisiunčiau iš Amerikos lino gaminius, tik jie buvo masinės gamybos. Mano vaikas jų nenešiojo. Jis norėjo lietuviško lino drabužėlių. Pamačiau, kad yra skirtumas tarp to, kaip pagaminta, kokybiškai pagaminta ar ne. Pasiklausiau draugų, turinčių vaikų, ir visiems tie drabužiai patiko. Tada pagalvojau, kad, jei man patinka, mano draugams patinka, kažkam pasaulyje irgi turėtų patikti. Taip ir išsivystė ta idėja“, – šypsojosi dviejų vaikų mama.

Sugalvojusi rankų darbo lininius drabužius pasiūlyti užsienio vartotojams, J. Stanišauskienė visų pirma pasirūpino internetine parduotuve.

„Pirmiausia pradėjau galvoti apie internetinę terpę, kad galėčiau prekiauti internetu ir užsienyje. Ieškojau, kas gali Lietuvoje man sukurti internetinę parduotuvę. Toliau vyko tiekėjų tinklo paieška ir tiekėjų tinklo suformavimas“, – aiškino ji.

„Turiu partnerius, įmonę „Globaltus“. Jų pusė yra techninė pusė ir internetinė rinkodara, o toliau jau yra mano organizavimas, planavimas, viešieji ryšiai. Viešiesiems ryšiams taip pat turiu kompaniją iš JAV“, – toliau apie organizacinius dalykus kalbėjo moteris.

Pasak J. Stanišauskienės, dabar jai svarbu suburti gerai išmanančių lino subtilybes žmonių komandą. „Lietuvoje yra daug savo darbą išmanančių dizainerių, siuvėjų, žmonių, kurie išmano apie liną, lino kirpimo savybes. Noriu suburti tuos žmones į vieną vietą ir padėti išeiti į užsienio rinką. Lietuvos moterys tikrai daro stebuklus, bet galbūt neturi verslumo, patyrimo, kaip tą daryti“, – teigė ji.

Šiuo metu moteris planuoja žengti į keturias užsienio rinkas: JAV, Kanados, Didžiosios Britanijos ir Airijos. Moteris patikino sulaukusi pirmųjų klientų.

„Jau yra pirmieji klientai. Oficiali interneto svetainė dienos šviesą išvydo spalio 31 d. ir dabar aktyviai pradėjome viešųjų ryšių kompaniją. Įdomu, kad klientai mus randa per „Google“, per natūralią paiešką, o tai rodo, kad žmonėms tokie dalykai yra reikalingi“, – džiaugėsi ponia Stanišauskienė.

Ji teigė matanti dvi savo verslo puses: „Viena – tėvams pasiūlyti unikalius, rankų darbo lininius gaminius, kurie yra ekologiški, tikrai priimtini vaikams. Kita pusė – paskatinti ir pristatyti Lietuvos liną ir žmones, dirbančius su linu, užsienio rinkoms.“

Anot J. Stanišauskienės, savo verslą galėtų pradėti ir kitos moterys. Moteris sakė tikinti, kad Lietuvoje yra daug talentingų žmonių.

„Norėčiau padrąsinti moteris, darančias gražius dalykus, nebijoti pradėti savo verslą, nebijoti bandyti, plėstis. Kokybiškų prekių visada reikės“, – mano J. Stanišauskienė.

Drabužių reikia ne tik žmonėms

Manekenės Aistės Jasaitytės istorija labai panaši. Moteris rinkai pasiūlė įvairius siūtus ir megztus drabužėlius. Tiesa, šį kartą ne žmonėms, o šuniukams.

„Mano brolis įsigijo šuniuką. Po to jis pamatė, kad dėl darbo negali jam skirti laiko, todėl to šuns globą perėmiau aš. Jis yra mažos veislės čihuahua šunelis. Brolis jį atvežė iš Ispanijos vasarą. Kai prasidėjo šalti orai, pamačiau, kad šunelis dreba, nes jam iš tikrųjų labai šalta. Viskas nuo to ir prasidėjo“, – pasakojo ji.

Šuniukas šalo net vasarą, juk Lietuva ne itin dažnai lepina šiltais orais. „Girdėjau iš veterinarų, kad šių šunų yra silpni plaučiai, jie lengvai gali peršalti. Jie yra šiltesnio klimato šunys, todėl tai ne juokai. Lietuvoje būna ir -15. Net vasarą, būdama prie jūros, šaltesniais vakarais pastebėdavau, kad jis dreba, jam šalta, jis nenori niekur eiti“, – prisiminė buvusi manekenė.

Tada moteris rimtai susimąstė, kaip galėtų padėti savo augintiniui. „Pradėjau galvoti, ką dabar daryti? Šuniui šalta, bet vis tiek reikia jį vesti į lauką. Pradėjau ieškoti kokių nors drabužėlių. Iš pradžių mano mama padarė skylutes megztinio rankovėje ir taip jį aprengėme. Aš pradėjau žiūrėti Lietuvoje. Atsimenu, radau kažkokių paltukų, tačiau, atrodo, neradau tinkamo didžio“, – toliau kalbėjo A. Jasaitytė.

Ji sakė, kad Lietuvoje drabužių šunims pasiūla yra ganėtinai skurdi, todėl teko pasižvalgyti užsienyje: „Pas mus nėra tai įprasta. Nuvažiavus į Barseloną, radau šuniukų parduotuvę ir ten buvo tikrai geri paltukai, sulaikantys šilumą. Vienas buvo siūtas, kitas – megztas.“

A. Jasaitytė pasakojo esą visa jos šeima mėgsta užsiimti rankdarbiais. „Mano močiutė visą gyvenimą neria, mama irgi mėgsta. Tada sugalvojome, kad reikėtų pabandyti megzti. Pagalvojau, kad reikia mano idėją išvystyti iki galo, pabandyti realizuoti. Močiutė turi laiko, jai patinka derinti spalvas. Aš sugalvoju idėją, o močiutė realizuoja. Pati irgi nerčiau megztinukus, bet dėl laiko stokos ne visada pavyksta“, – pasakojo A. Jasaitytė apie verslo užuomazgas.

Ji sakė tikinti, kad jos idėja sėkmingai išsivystys. „Lietuvoje maži šuneliai yra populiarūs ir ne vien mano šuniukui šalta“, – nusišypsojo pašnekovė.

Pasak jos, šeimininkai savo numylėtinius aprengia ne dėl neturėjimo ką veikti, o dėl būtinumo. „Tai yra smagu ir tikrai reikalinga. Dažnas pagalvoja, kad kai kurie vaikai neturi kuo apsirengti, o žmonės neturi ką veikti ir šunis pradeda rengti, bet iš tikrųjų pas mus yra gan vėsūs orai, šilumos būna ne tiek jau ir daug“, – aiškino moteris.

Ji pridūrė, kad gerą sumanymą visada verta įgyvendinti, o svarbiausia, kad tam nepritrūktų ryžto. „Geriau, kaip sako, jeigu kažką turi, tai bandyk tai daryti iki galo. Dabar yra krizė, todėl gerai, jei randi kuo užsiimti, jei yra daugiau laisvesnio laiko“, – patarė A. Jasaitytė.